

Bylo, je a (snad) nebude

(aneb. Trocha poezie nikoho nezabije)

Michal Tesař

ilustrace: Miloš Sotona

Michal Tesař

Bylo, je a (snad) nebude

aneb

Trocha poezie nikoho nezabije

Bohemia

Pravdy dávných proroctví nám leží u nohou,

stačí je sebrat, otevřít, ony nám pravdu dají.

Jsme srdcem evropským, srdcem s bílou stuhou,

zde prošly dějiny psané krví těch, co všichni znají.

Ó, svatý Václave, moudrý patrone českých zemí,

vyslyš mé prosby, které v sobě dlouho mám;

dej nám sílu nést náš úděl, uděl žhavý jako vích

ať nespálí české srdce, srdce, které nosím sám!

Ať bouře bijí, my zde budem stát,

ať větry silné dují, my budem se rvát!

Vidím město veliké, jehož sláva ruší spánek hvězd,
tak věštila prý Libuše, mocná žena českých dějin;
dnes stojí město, co všichni vzdávají mu čest
když slunce končí pouť a vane vítr z planin.

A starý, mocný hrad střeží klenoty českých králů,
dobyť nebyl, nebyl zpleněn, jako pravý hrdina,
jak pověsti říkají je svěcen krví grálu
jméno jeho a vladaře dnes každý vzpomíná.

J.Ch.

Napsali karmínem na zeď zlou zvěst
že zítra nad ránem on kříž má svůj nést
na písek padají krvavý slzy
a hřeby potvrdí moc římských tvrzí

On zvítězil nad samotou
až vyjde slunce nad Golgotou
zpečetí úděl svůj

Pilát z Pontu myje si ruce od krve
na smrt poslal muže, avšak poprvé
pomoci chce stůj co stůj

Devětatřicet ran on dal mu k rozmyslu
však ten muž vede plané řeči, plné nesmyslů
a lid zradil toho muže v hábitu

Promíjí a odpouští lidem skutky zlé
on odevzdal už duši, také tělo své
jen jedna žena stojí tu.

Pláče.

Oceánem bolestí jen on dokáže plout
všechny nás očistí, zbaví hříšných pout
dál padaj na písek krvavý slzy
a hřeby potvrdí moc římských tvrzí.